

Това очуди вятърът и той поспря за малко да духа. В този миг момиченцето пак извика:

„Слжнчице, мило слжнчице!“

И чу се из облаците един ясен, любезен глас:

„Ти ли си, Кречетало?“

„Аз съм“, отговори момичето. „Аз те моля: поразтвори малко пердетата си, та да те видят хората“.

Като чу слжнцето това, изсмя се силно, изсмя се тжй от сърце, че облаците се изплашиха и замолиха вятъра:

„Драги ветре, помогни ни да избягаме, иначе слжнцето ще изгори крилата ни“.

III.

Така Кречеталото извика слжнцето из облаците. Не мина много време и всичките облаци се разпржснаха. И слжнцето остана само на небето. Лжките му сжгриваха и изсушаваха всичко — най-напред малкото момиченце, и тогава цялата земя.

Тогава момиченцето запя и с песни се спусна надолу по Петлюв-вржх. И когато стигна долу, срещна го кжлвачът и каза:

„Гледай, Кречетало, какво намерих!“

И знаете ли, какво беше то? Отвяната ѝ джждовна пелерина.

Малкото момиче му каза „благодаря“, взе си пелерината и си отиде.

И какво стана след това?

Момиченцето отиде в ливадата да играе и да си лови шарени пеперудки.

Прев. Хр. Рорбах.

